

²²*Ezt mondja az ÚR: Ne dicsekedjék bölcsességével a bölcs, ne dicsekedjék erejével az erős, ne dicsekedjék gazdagságával a gazdag!*²³*Aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék, hogy érti és tudja rólam, hogy én vagyok az ÚR, aki szeretetet, jogot és igazságot teremtek a földön, mert ezekben telik kedvem - így szól az ÚR!*

Kedves Testvéreim!

Hetvened vasárnapja van. A vízkereszti idő vég és a böjti idő kezdete előtti három vasárnapot böjtelő időszakának is nevezzünk. Hetvened, hatvanad, ötvened vasárnapja mint egy visszaszámlálás jelzi, hogy mennyi idő van hátra a húsvétig.

Vízkeresztkor többek között Jézus Keresztelő János általi megkeresztelésére emlékeztünk. Keresztelő Jánosnak volt egy elhíresült mondata: *neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem*. Nézzük meg egy pillanatra ezt a mondatot: ki volt keresztelő János? A zsidó kultúrában egy előkelő csoportnak a Jeruzsálemi templom papi családjának tagja, apja Zakariás áldozatot mutatott be a templomban, anyja Erzsébet pedig szintén „Aron leányai” közül való. Ez a kifejezés azt is jelenti egyben, hogy János arra volt hívatva, hogy ő maga is a felséges Isten papja legyen. És bár azzal, hogy pusztába vonult, és a próféták remeteéletét választotta ő egy más utat járt be mint a többi pap, mégis amikor megjelenik a Jordán mellett és elkezd keresztelni sereglenek hozzá az emberek. Tudjuk, hogy tanítványi csoportok alakulnak körülötte, híre Jeruzsálemtől kezdve Rómaig is eljut. És mit mond róla Jézus? *Bizony, mondom néktek: nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál*; De pl. Lukács azt is leírja, hogy olyan próféta volt, akit Isten már anyja méhében kiválasztott. Alakja az Ószövetség legnagyobb prófétáit idézik: Mózes, Sámuel, Illés. És ő mégsem magára mutatott, hanem arra, akiről ezt mondta: *aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem*.

³⁰*Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.*

Mondja Keresztelő János, amikor Jézusról kérdezik őt.

Dani úgy két éve elhatározta, hogy, ha nagy lesz, akkor űrhajós lesz. Bolygókat szeretne felfedezni. Természetesen minden apai támogatást megkap és amíg bírom, addig a kiképzésében is részt veszek feldobálom a levegőbe. De szoktam neki mesélni is űrhajósokról, akikkel találkoztam. Összesen két emberrel találkoztam eddig, akik megjárták a világűrűt. Az egyik Farkas Bertalan, aki űrutazása után elég sokat járt Pápán, ahol ő katona volt, és amíg én iskolás voltam, addig kétszer is eljött az iskolánkba. Egy másik találkozásom egy amerikai asztronautával úgy 15 évvel ezelőtt történt, amikor még teológusként Kelenföldre jártam. Az ottani ifjúsága hívtuk meg a Nasa űrhajósát, aki beszélt a felkészítéséről, arról, hogy neki mi volt a feladata, hogyan jutott el odáig és még valamiről, mégpedig arról, hogy miként jutott hitre az űrutazása után. Ez az asztronauta egy több doktori fokozattal rendelkező katonatiszt volt, aki végigment a legkeményebb kiképzéseken, berepülőpilótaként több ezer repült órával választották arra, hogy egy űrrepülővel a MIR űrállomás egy modulját szerelje meg, tehát több űrsétát is tett. Ismert és elismert szakember, aki természetesen anyagi juttatásokból is kapott rendesen.

Mégis arról beszélt, hogy kinézve az űrrepülő ablakán és meglátva a Földet egyből tudta, hogy ez Isten alkotása.

Sok űrhajós élt át hasonló élményt, és tartanak előadásokat, bizonyágtételeket az Istenről. Pedig ezek az emberek műveltek, erősek és gazdagok. Ez az űrhajós arról számolt be előadásában, hogy ott kint a világűrben ő mégiscsak egy porszem, amit nem a köldökszínór, hanem Isten tart a kezében.

Mai igénkben ezt olvastuk: *Ne dicsekedjék bölcsességével a bölcs, ne dicsekedjék erejével az erős, ne dicsekedjék gazdagságával a gazdag!*

Mit jelent a bölcsesség? Az emberek egy része számára nagyon fontos, hogy minél több tudományos fokozatot szerezzen, hogy olvasással fejlessze tudását, a tudás mindenek felett. Scientia potentia est – a tudás hatalom, ahogy Sir Francis Bacon lejegyezte ezt a latin közmondást. És valóban minden korban azok gyakorolták a hatalmat, akik műveltségükkel, tudásukkal, bölcsességükkel felette álltak a többi embernek.

Azért volt néhány kivétel, ezek többsége az erőre épített. Mert voltak akik katonai haderejükben, vagy éppen saját erejükben bízva lettek híresek. Míg egy másik csoport a vagyonával vívta, és vívja ki a mai napig is, hogy pozícióba legyen, hogy felnézzenek rá.

Bölcsesség, erő, gazdagság. – a siker titkai. És ki ne vágya a sikerre? Arra, hogy elismerjék az emberek?

És van, akinek ez meg is adatik. Hosszú időn keresztül beszélgettem valakivel, aki büszkén mesélt arról, hogy milyen sikereket ért el a megszerzett tudásával, és azzal a fizikummal, aminek fejlesztésén sokat fáradozott. Bölcsesség és erő. És valóban valamikor ez az ember mindent elért, amit szeretett volna, büszke is volt magára. De amikor én elkezdtem vele beszélgetni, már nem tudott kikelni az ágyból, később

szellemileg is egyre inkább leépült. Hová lett az erő, hová lett a bölcsesség? Megöregedett, de legalább olyan életet élt, amelyet szeretett volna. – gondolta sokáig. Aztán rájöttem, hogy de nem. Mert a történeteiből az derült ki, hogy nem volt elégedett, hogy bár elérte, amit szeretett volna, de valami mégis hiányzott az életéből, mert arról beszélt, hogy, hogyan sikerült okosan becsapni a másikat. Hogyan sikerült kihasználni az adódó lehetőségeket. Beszélgetéseink sokszor szinte gyónásba mentek át. Mit ért az ő bölcsessége és ereje? Egy apró porszem lett, mint egy űrhajós kint a világűrben.

Élete vége felé ez az ember nagyon érdeklődött az Isten után. Pedig ismerte, jobban ismerte a Bibliát mint sok teológus, latinul idézte, mégis hiányzott valami. Ez a valami az Istennel való személyes kapcsolat. Mert ez csak akkor jön el, amikor eljutunk odáig: nekem kisebbé kell lennem, neki pedig növekednie kell bennem.

Van, akinek ehhez szüksége van egy űrutazásra, másoknak betegsége, amikor megtapasztalják kicsinységüket. Megint mások a természet erejét megtapasztalva élik át, az Isten szeretetét és vezetését.

²³*Aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék, hogy érti és tudja rólam, hogy én vagyok az ÚR,*

Csak az érti és tudja, hogy kicsoda az Isten, aki ki tud lépni a világűrbe, hogy megtapasztalja azt a csodát, hogy Isten ott van akkor is, amikor minden más megszűnik létezni.

De jó lenne, ha ehhez nem kellene megtapasztalnunk újra és újra, hogy a mi bölcsességünk, erőnk, gazdagságunk csak ideiglenes, azzal nem megyünk semmire. Ezzel szemben, mindaz, amivel Isten kínál meg, örök.

De felreértés ne essék, nem fogom a gyerekeimet arra nevelni, hogy aztán eszetek ágába ne legyen könyvet a kezetekbe venni, nem fogom azt mondani nekik, hogy a tanulás teljesen felesleges. Arról sem fogom lebeszélni őket, hogy sportoljanak, hogy testi erejüket fejlesszék, és nem tanítom őket arra sem, hogy csak az a jó, ha egy embernek semmije sincs. De Isten nem is azt mondja, hogy a bölcsesség, az erő és a gazdagság rossz dolgok, hanem azt mondja, aki dicsekszik, az ne ezzel dicsekedjék, hanem azzal, aki mindezeknek a forrása, vele, azzal az Istennel, aki megmutatta, mi az igazi bölcsesség, erő és gazdagság, akkor amikor Jézus Krisztust elküldte ebbe a világba.

Jézus megalázta magát. Megtehetette volna, hogy ezt a beképzelt emberi fajt elpusztítsa, de nem tette meg. Miért?

Egy lelkészkollegám igehirdetésében olvastam: „Egy fiatalember megkérdezte tőlem, miért nem volt Isten nagyvonalú, hogy átnézzon az ember bűnössége felett? Mért kellett olyan nagy ügyet csinálni a bűnből? Ha igaz, hogy megbocsát, mért követett el igazságtalanságot azzal, hogy engedte Jézust megölni?

Ez a fiatalember házas volt, rákérdeztem:

— Szokta-e megbántani a felesége?

— Igen — válaszolta.

— Szokta-e teljesen igazságtalanul bántani?

— Néha igen — hangzott a felelet.

— Mit érez ilyenkor?

— Haragszom.

Tovább kérdeztem:

— Hogy tudnak együtt élni?

— Megbocsátok — felelte.

— Vagyis föladja az igazságát.

— Igen.

— Miért?

— Mert szeretem.

Ez ilyen egyszerű. Isten áldozatot hoz, feladja jogos elvárását, mert szeret. És ez Istennek megéri.”

Igen, Isten egészen picivé lett, hogy helyet találjon a mi életünkben.

Amikor megveszem a virágföldet mondhatom azt, hogy hú milyen szép, egészséges föld, nagyon jó táptalaj. Egy darabig nézhetem is a földemet, de ha beleültetem a magot és az szárba szökken, akkor utána már nem a földet fogom dicsérni, hanem a palántámat.

Így kellene, hogy a mi életünkben is elültetődjön az ige magja, az a Jézus Krisztus, akit Isten szeretetéből egészen kicsivé tett.

És ha már növekszik az a mag. Ha már ott van a hit csírája a mi életünkben, akkor dicsekszem-e vele? Vagy megtartom magamnak?

Az ökumenikus imahét jelmondata ebben az évben: arra hívtunk, hogy az Úr nagy tetteit hirdessük.

Az úrhajósok, akik ott kint a világűrben megtapasztalták az Isten hatalmát és szabadítását, járják a világot és hirdetik az ő nagy tetteit, dicsekszenek vele, hogy milyen Istenünk van.

Ennek a világnak ma nagyon nagy szüksége van erre a dicsekvésre. Az igénk ezt mondja:

²³*Aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék, hogy érti és tudja rólam, hogy én vagyok az ÚR, aki szeretetet, jogot és igazságot teremtek a földön, mert ezekben telik kedvem - így szól az ÚR!*

Mi az, ami nem működik ma a világban? Nincs szeretet, a jogot sárba tiporják, az igazságot elferdítik. Mert az ember akarja megoldani a saját bölcsességével, a saját erejével, a saját gazdagságával. Pedig Isten egyértelműen elmondta ő az aki meg tudja teremteni ezeket.

Adja Isten, hogy megteremje ezt a mi életünkben is. Hogy szeretet, jog és igazság uralkodjon bennünk. És tudjunk kisebbséggé lenni, és ő növekedjen bennünk, hogy ha ránk néznek az emberek, akkor meglássák az Úr nagy tetteit. Dicsekedjünk vele, mert van mivel dicsekednünk! Ámen.